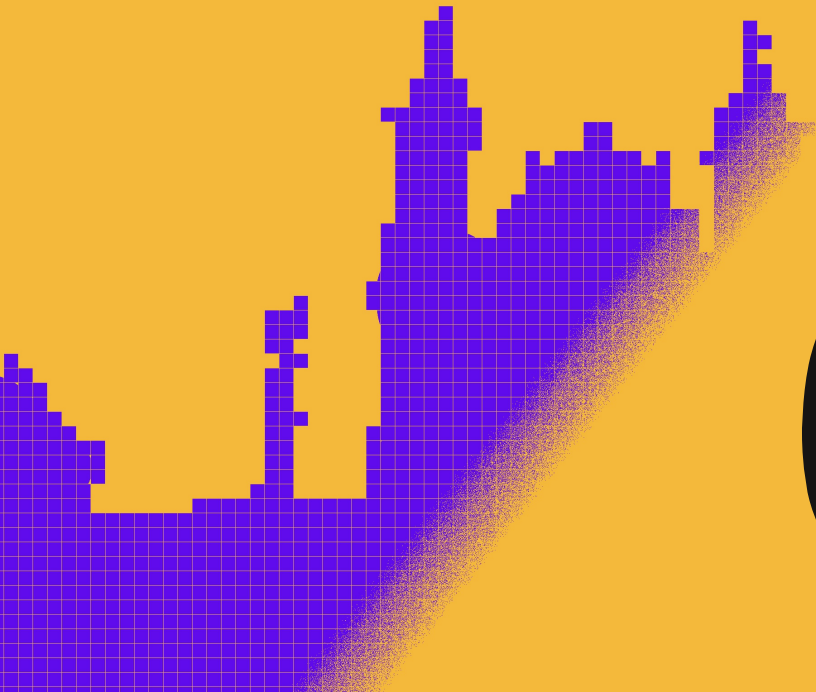

[:d3i:]

6

■ gINTRO

Milí čtenáři, jak jste si již všichni dozajista všimli, přichází jaro a s ním i nové číslo našeho školního časopisu. S jarem přichází i náš oblíbený první duben - APRÍL, na který jsme se v tomto čísle zaměřili. Zjistili jsme například to, kde se vlastně apríl vzal, co patří mezi dosud nejlépe provedené aprílové naschvály ve světě či to, že na zločin se musí chytře, pokud nechcete skončit jak hrstka kriminálních, která si svoje činy opravdu nepromyslela. O tom, jak to s nimi dopadlo, si můžete přečíst v našem článku: „Nehloupější kriminálníci světa.“. A jako třešničku na dortu se s námi o svoje zážitky při cestě do Estonska podělil pan prof. Papica. Doufáme, že vám toto číslo vlije alespoň trochu optimismu do žil.

Vaše redakce

NAŠE REDAKCE

Hanča

- šéfredaktorka

Vojta

- ilustrace, grafika a sazba

Simča

- redaktorka

Maja

- redaktorka

Verča

- redaktorka

Helča

- redaktorka, rozhovory a ankety

Kája

- rozhovory, ankety

Terka

- rozhovory, ankety

V TOMTO ČÍSLE

TÉMA	Jaro je tu	2
	Kde se vzal Apríl?	2
	Aprílové vtípky	3 - 4
	Nehloupější kriminálníci světa	5 - 6
	Vtípky	6
	Rozhovor se školníkem	7 - 8
	Lyžák kvint a prváku	9
	Moje cesta do Evropy	10 - 11

Chceš s námi **tvořit**
časopis?

Své články, příspěvky, výtvarné dílo,
či báseň můžeš posílat na redakční
mail:

redakce.g@seznam.cz

Jaro je tu

- Helča

20. 3. - to je prý datum, kterým letos začíná jaro. Podle mě však může začít pro každého úplně jindy. Jedni se již od začátku roku zajímají o to, co bude „in“, druzí touží vědět, jak nějakým pořádným detoxem pročistit svoje tělo, další, jak si uspořádat plán pro velký jarní úklid a neví co ještě... Je tu ale i pár takových, co se těší, až se oteplí, všude to pokvete a začne pěkně vonět, no zkrátka bude venku krásně a je naprosto jedno, kdy se to uskuteční. Jsou tu nicméně i tací, kterým je to jedno.

Rozhodně však nesmím zapomenout na

Velikonoce. Pro někoho významný svátek, pro jiného jen hloupá tradice, kterou musí dodržovat kvůli rodičům. Určitě na nich ale něco je...

Opakování ze školky. Jarní měsíce jsou: březen, duben a květen.

Ironie nebo krása?

ANGLICKY	March	April	May
NĚMECKY	Marz	April	Mai
SLOVENSKY	Marec	April	Máj
ČESKY	Březen	Duben	Květen

Mně osobně se česká pojmenování líbí.

Přeji vám krásné prožití JARA! :))

Trocha historie aneb kde se vzal Apríl?

- Verča

Apríl není původně český svátek, ale přišel k nám ze zahraničí. U nás se poměrně rychle zabydlel a slaví se dodnes. Dnes už takovým žertíkům říkáme „kanadské“. Je spojený s různými žerty a mystifikacemi. Slaví se 1. dubna, někdy 30. dubna, ale to není tak známé. První zmínka pochází z roku 1690. Autorem byl Bartoloměj Chrystella z Prahy. Dříve se obětem žertíků posílaly nesmyslné seznamy nákupů - komáří sádlo a podobně. Velmi známou věcí však byl ohýbák na cihly a rovnák na zatačky. Tak si letos dávejte pozor, ať vás někdo nenachytá.

Aprílové vtípky - Kája

Ať už chceme nebo ne, aprílové vtípky jsou součástí života většiny z nás. A stejně jako se nejvíce balícího papíru prodá o vánocích, tak se nejvíce aprílových vtípků provede 1. dubna. A protože se tento den závatně blíží, rozhodli jsme se vás na něj trochu připravit.

1. Dubna se totiž populace Evropy, Ameriky a možná i vyspělých států v Asii dělí na 2 skupiny: ty, co

vtípky provádějí a ty, co se stávají jejich oběťmi. Zatímco ta první skupina se budí s naprostým klidem už v 5 hodin ráno, aby stihli vše nacytat, ta druhá se budí v 6 hodin ráno a před východem z domu se raději pomodlí. No a asi víte, jak to celý den pokračuje... Jedna skupina si celý den užívá a jediný stres, který je zasáhne, je asi ten, že zbytek třídního kolektivu nebude souhlasit s tím, aby

pomazali kliku mýdlem... Ti, kteří se celý den stávají oběťmi vtípků a žertíků jsou patrně rádi za každou minutu, kdy se mohou zavřít v kabince a relaxovat s možná naivní jistotou, že se jim teď přeci už nic nemůže stát. Takže ano - většina z nás chce být raději ta první skupina, proto se teď s vámi chci podělit o několik aprílových vtípků, které zvládnete sami „v pohodlí domova“.

FÓLIE NA TOALETĚ

Je to jednoduché - stačí totiž jen přes záchodovou misu vašich rodičů natáhnout průhlednou fólii. To, co se stane potom, si jistě dokáže každý z nás domyslet... Takže hodně štěstí při úklidu?

SVAČINÁÁÁÁ

Pokud máte doma nějakou tu sadu na pečení, kupte prázdné koblihy a majonézu. Majonézu pak dejte trubičkou do sladkých koblih... A kdo ochutná, ten se zaručeně pozvrací.

PŘÍMO DUHOVÝ DEN

U tohoto žertíku jde o to, že za stěrače kamarádova auta dáte pixelky s barvou v odstínech duhy. Až si tedy dotýčný bude chtít očistit přední sklo, objeví se mu na něm duha.

NUDA V KANCELÁŘI

Nudíte se v kanceláři? Chcete, aby váš kolega dostal infarkt? Máte v místnosti kancelářskou židli? Tohle je vaše příležitost! Jde totiž o to, že místo takové té páčky na točící židli přilepíte klakson...jakmile si váš kamarád bude chtít snížit sedátko, zatroubí a toho by se lekl opravdu každý...

Tak co? Jak se těšíte na Apríla vy? Co chystáte? Ať už jste však ten, či onen typ člověka, nezapomeňte, že hlavní je přežít Apríla ve zdraví a vtípky jsou o zasmání, ne o úrazu.

Nejhloupější kriminálníci světa

- Simča

Každý z nás má sem tam svůj den Blbec. A ten se nevyhnul ani těmto šesti zlodějíčkům, kterým se jejich kousky tak úplně nevyvedly. Ale když se tak pozorně začteme do jejich tragikomických kousků, nabízí se otázka, jestli je to opravdu jen tím, že mají smolný den, nebo je v tom ještě něco malinko jiného. Pojd'me si je seřadit do pomyslného žebříčku od „Nejchytřejších“.

6. místo

Zloděj, který přibral?

Zlodějíček, který buď špatně odhadl rozměry okna, anebo svého těla, se v našem žebříčku umístil na krásném šestém místě. Šestactřicetiletý Paul se totiž rozhodl vykrást jeden z domů, do kterého se vloupal oknem o rozměrech 30x20 cm. Stalo se nevyhnutelné: Paul se v malém okénku zaseknul tak, že nemohl ani ven, ani zpátky. Zůstal v něm viset celých šest hodin, dokud si ho nevšiml majitel domu, který zrovna odcházel do práce. Vyprostit ho museli až hasiči.

5. místo

Zloděj, který nemohl ven

Den Blbec měl zřejmě i tento chlapík, který se rozhodl vykrást obchod po zaviračce. Jako fajn cesta dovnitř mu asi přišla střecha. Proč ne? S čím ale tento zlodějíček nepočítal bylo to, že střecha už měla svá nejlepší léta dávno za sebou. A jak jistě každý ví, že abychom se nepropadli, tak po tak staré střeše chodíme jen na místech, kde víme, že je pod námi trám. No, někdo by to měl povědět i našemu zloději. Ten se totiž na staré střeše nepropadl jen jednou, ale rovnou 3x!!! Když se KONEČNĚ dostal celý potlučený dovnitř obchodu a vzal si, co chtěl, najednou zjistil, že nemůže ven. Dveře byly zamčené, střechou znovu propadnul rovnou na regál...Nezbývalo mu nic jiného, než počkat do příjezdu policie. Smůla, chlapče.

4. místo

Střelec roku

Na dalším místě se umístila povedená dvojice zlodějů, která se snaží dostat do budovy. Celá akce je však zachycena průmyslovou kamerou, načež se jejich vloupání stalo hitem internetu. Zloděje totiž napadlo rozbít okno kamenem a tím se dostat dovnitř. Začátek se jevil docela slibně. Dvojce si rozdělila role. Jeden hlídal a druhý se snažil rozbít okno. Když však vzal do ruky první kámen a mrštil s ním silou proti oknu, bylo mi hned jasné, že

musí být v tělocviku stejně zdatný jako já. Tedy chodící pohroma pro všechny v okruhu 50 metrů. Silou mrštěný kámen se odrazil od bezpečnostního okna a trefil jeho nic netušícího kumpána přímo do hlavy. Ten se hned nato odporoučel k zemi. Náš šikula si ale ničeho (kupodivu) nevšiml a mrštil kamenem o okno znovu. Tentokrát však mířil ještě lépe a odražený kámen ho trefil do čela. Tak zůstala tato dvojice omráčeně ležet na zemi do příjezdu policie. Tak třeba vám to vyjde příště, hoši.

3. místo

Sezame, otevři se

Bronz si odnese lupič, který vtrhne do banky maskovaný pouze kšiltovkou. Když přistoupí k okénku a řekne si o peníze, úřednice pouze zmáčkne tlačítko a všechny přepážky se zavrou železnou oponou. Zloděj pochopí, že jde asi o bezpečnostní opatření v případě přepadení, a tak se dá na útěk. Rozběhne se proti skleněným dveřím, zatlačí a...nic. Rozeběhne se, vrazí do nich a zase nic. Taktó lomcuje s dveřmi dál a dál. Zoufalství z něj přímo číší. Tehdy si každý sledující tohoto videa řekne: „No jo, zamkli tě tam. A dobře ti tak!“ Moment překvapení však přichází ve chvíli, kdy se ke dveřím přiblíží z ulice starší paní, zatlačí a...dveře se

otevrou. Tady asi chyběla nálepka „SEM“.

2. místo

Neviditelný

Tento nešťastník z Iránu zaplatil osm tisíc korun „čaroději“, který ho očaroval tak, že ho učinil neviditelným. Zloděj se pak vydal do banky a lidem čekajícím ve frontě bral z rukou peníze. Ti ho naprosto šokovali tím, když mu řekli, že ho vidí. Jo, někdy je čas, abychom přestali věřit na pohádky. Ne, neviditelným se opravdu nikdo stát nemůže.

1. místo - výherce

Přepište, prosím, Váš formulář

Tento muž se bezesporu stává králem všech zlodějů hlupáků. Když jsem četla jeho příběh, téměř okamžitě mi v hlavě vyskočila scéna ze známého filmu „Drž hubu!“. Tento zloděj si totiž zřejmě vzal příklad z hloupého Kentána, který se snaží vykrást banku, ale místo toho zamíří do směnárny, kde mu poradí cestu do banky. Ten poděkuje a vydává se přesně podle popisu cesty. Pracovníci směnárny mezitím zavolají policii a Kentán je lapen.

Něco podobného se však doopravdy stalo v Americe, kde

se jeden mladík rozhodl vykrást banku. Na prázdný formulář ze stojanu napsal „Todlecto je přepadeňý! Dej te sem fšechny peňýze!“ S tímto lístkem si pak stoupl do fronty a čekal. Jak se však blížil k okénku, byl čím dál nervóznější, až to nakonec vzdal a z banky odešel. Na čerstvém vzduchu se mu ale všechno rozleželo a rozhodl se, že to zkusí ještě jednou. Tentokrát ale zamířil do banky přes ulici. Poctivě vystál frontu a předložil svou žádost úřednici. Ta hned podle pravopisu poznala, že nemá čest s žádným nadprůměrně inteligentním člověkem, a tak mu žádanku vrátila se slovy: „Lituji, pane, ale vy máte svou žádost vyplněnou na formuláři banky, co je naproti. Takže Vám peníze dát nemůžu. Bud'to svoji žádost přepište na náš formulář, nebo si budete muset jít pro peníze naproti.“ Lupič se s omluvou opět vydal tedy do protější banky. Úřednice však zavolala policii a mladíka dopadla. Tady už to asi nebude špatným dnem.

Poučení? Krást se nevyplácí. A už vůbec ne, když nejste zrovna nejchytřejší.

Babička má dvě kočky, které jsou jako dvojčata - jsou naprosto stejné a babička neví, jak je má pojmenovat, aby je od sebe rozeznala. Tak jednu pojmenuje Mourek... a druhou utopí v řece.

Jednou tak rodina sedí u večere a otec povídá: „Koupím prase, uděláme zabijačku, klobásky, jitrničky...“ Najednou se zarazí a dá synovi takovou facku, až sletí ze židle... Manželka na to: „Co šlíš?“ „No už ho vidím, debila, jak to jí bez chleba!“

Rodiče jdou na ples a nechtějí, aby se Pepíček doma nudil, tak mu pustí pohádku do magnetofonu. Ale když se vrací, doma je ještě rozsvíceno a Pepíček stojí, bouchá hlavou do zdi a říká: „Já chci, já chci, já chci!“ Tak si tatínek vezme sluchátka a slyší: „Chcete slyšet pohádku? Bzuuumdžn.... Chcete slyšet pohádku? Bzuuumdžn...“

Zastaví policista na cestě řidiče a říká: „Pane řidiče, už vás dnes posedmé stavím a říkám vám, že ztrácíte náklad!“ A řidič na to: „A já vám už posedmé říkám, že je námraza a já sypu silnici!!!“

Učitelka zkouší ze zeměpisu chlapečka:

„Hlavní město Německa?“-

„Berlín.“

„Hlavní město Anglie?“ - „Berlín.“

„Hlavní město Francie?“- „Berlín.“

„Výborně, Adolfe!“

Víte, proč slepec nemůže skákat bungee-jumping? Protože by se mu pozvracel pes.

„Teď v zimě tu musím b

- Kája, Helča, Terka

Pokud si myslíte, že tentokrát jsme dělali rozhovor s dozorčím v nemocnici, který má zrovna noční službu, tak se mýlíte. Muž, který řekl tuto větu, se pohybuje mezi zdmi naší školy a pro některé z nás je to pouhý pán, co se jen tak projde po chodbě a obhlídne žáky, tato představa je však zkreslená... Příliš zkreslená. Ano, ten muž je pan školník. Bohužel, mnozí si neuvědomují, co tu vlastně pan školník dělá, proto jsme se rozhodli udělat s ním rozhovor a seznámit vás s jeho prací, kterou mu vlastně přiděláváme my všichni.

Jak dlouho jste už na této škole? A vždy jste tu dělal práci školníka?

Od roku 2012, tzn. asi pět let, a ano, vždy jsem tu pracoval jako školník.

Máte tu hodně práce? Co vše máte na starost?

Jako správce se musím starat o chod celého areálu. Musím dohlížet na všechny práce, jako je třeba malba a rekonstrukce tříd, ale většinu času sám něco spravuji, jako třeba ucpané záchody, lavice, žaluzie... Dále samozřejmě nejde jen o 1. a 2. budovu, ale mám na starosti i halu, takže se rozhodně nenudím.

A jak probíhá váš typický den, tzn. v kolik hodin sem přijдете a co většinou spravujete?

Teď v zimě tu musím být od 4 hodin ráno, aby bylo ve škole teplo. Potom jdu do sborovny a tam si vyzvednu seznam závad, tedy věci, co mám dnes opravit. A to

zabere většinou celý den. Pozdě odpoledne pak odcházím domů.

Takže tu nebydlíte, jak to někde bývá, že školník bydlí přímo ve škole?

Ne, určitě ne... Je tu byt na druhé budově, ale to je spíše sklep a teď slouží jako sklad.

A která třída vám dělá největší problémy (ve které toho musíte nejvíc opravovat atd.)?

Nejvíce asi třetí patro, kde mají třídy ti nejmladší žáci.

Plánují se další velké rekonstrukce nebo malby, jako se třeba spravovaly kmenové třídy ve druhé patře nebo aktuálně malba na druhé budově?

Samozřejmě... ti pozornější si už určitě všimli, že od doby, co je tu paní ředitelka, se pořád něco rekonstruuje, a to je dobře... škola teď třeba vypadá úplně jinak. Plánují se velké

opravy 3. patra - učeben výtvarky a hudební výchovy a také opravy sklepa - šaten. To vše toto léto.

Už jste se někdy při výkonu práce vážně zranil?

Ne, to se mi zatím ještě nestalo, naštěstí.

Máte tu nějakou výpomoc, nebo jste na vše sám?

Ano, od minulého roku tu mám výpomoc, ale ta tu teď bude končit, každopádně doufám, že tu bude zase další, protože jsou věci, které prostě nezvládnou sám.

Ochutnal jste nebo olízl někdy hřebík?

Ano, pořád. Rozhodně to zkuste taky, pak budete mít celý den takovou pachut' kovu, ale rozhodně doporučuji. :)

Máte nějaké koníčky, třeba nějakou sbírku?

Koníček je jedině

být od 4 hodin ráno..."

poslouchání hudby a také se
zajímám o auta.

Co byste řekl na závěr, třeba jako vzkaz pro studenty?

Chovejte se k věcem hezky a
s rozumem. Vše se opravuje
a stojí to opravdu velké
peníze, a mnozí z vás si toho
neváží...něco se natře a
druhý den přijdu a jsou tam
černé čáry...ale nejde tady
jen o zdi. Mně třeba
nepřipadá vtipné, že někdo
nahází do všech toalet papír,
aby se ucply. Jen tím
přiděláváte zbytečnou práci.

Lyžák kvint a prváků ^o - Maja

Vjíždíme do Karlova a zraky všech se netrpělivě upírají směrem k blížícím se sjezdovkám. To, co však spatříme, jsme nečekali ani v těch nejhorších nočních můrách - na kopci se táhne dlouhý pruh špinavě bílého sněhu, na kterém se hemží desítky lidí. Další problém si uvědomujeme vzápětí, vedle sjezdovek s technickým sněhem je pouze bláto a tráva, takže mimo sjezdovou trať raději nepadat. Autobus nám zastavuje před hotelem Moravicí, který se pro nás má stát útočištěm pro celý následující týden, nepěkné to pomýšlení. Všichni se ubytováváme ve svých pokojích a s potěšením zjišťujeme, že každý pokoj má svoji vlastní koupelnu...hurá! Po chutném obědě následuje kratičký čas volna a pak už rovnou vzhůru na lyže.

Profesoři se usnuli, že nejlepší podmínky na rozřazování do jednotlivých týmů nám poskytne kopec Myšák se svou komfortní dvojsedačkou. Rozřazování bylo kvůli nedostačujícím sněhovým podmínkám a kupám lidí velmi chaotické, proto si nejeden jedinec stěžoval na chybné zařazení do patřičného týmu. Po odpoledním lyžování se vrátili všichni znaveni, ale ani vyčerpání nezabránilo tomu, aby se účastníci kurzu neprali v průběhu odpoledne o pingpongový stůl, ať už profesionální hráči či začátečníci. Musím poznamenat, že tato vášeň ke stolnímu tenisu během týdne vůbec neustupovala. Po obstojné večeri nám byly sděleny nejnnutnější informace o kurzu i o nadějném zlepšení počasí.

A opravdu, během druhého dne se z nebe začaly snášet bílé chomáčky sněhu, konečně, byli jsme zachráněni. Po celodenním vyžití na lyžích byla celá řada z nás znavena, ale i přesto jsme dostali možnost navštívit zdejší tělocvičnu nebo zajít si zaplavat do

nedalekého bazénu hotelu Kamzík.

Středa, prostřední den, se nesl v odpočinkovém duchu - dopolední lyžování, odpočinek a procházka do nejbližší vesničky s možností dokoupení zásob. Večer nás čekaly povinné společenské hry, které nemálo z nás udivily svou zábavností a pestrostí, páni profesoři do detektivní hry zakomponovali pro potěšení některých i kousek dámského spodního prádla, hra tak získala lehce lechtivý nádech, dále však pro dobro profesorů nebudu popisovat...

Předposlední den lyžování začínáme na nové sjezdovce Karlovský Express, kde nás už brzy ráno vítá prázdný svah a pohodlná čtyřsedačka. Večer, zmořeni celodenním výdejem energie, padáme do postelí a do dvanácté hodiny noční už vládne v budově ticho.

Poslední den na svahu většině z nás došla zásoba energie a síly do života, a to má za důsledek nepřetržitou okupaci bufetu u sjezdovky, a místo abychom se řídili radami našich profesorů, sjíždíme kopec šusem nebo v pluhu a jsme rádi, že jsme se nějakým způsobem dostali dolů, na carvingové obloučky s lhostejností zapomínaje.

Večer nám profesoři zpestří svým vesměs kladným zhodnocením celého lyžařského kurzu a další zajímavou společenskou hrou zaměřenou na orientaci v prostoru, ale především na vzájemnou spolupráci. Také nám velkoryse prodloužili večerku o celou půlhodinu, i když na dnes večer si mnozí z nás stanovili svá vlastní pravidla.

Odjezd je tak smutná záležitost, že už zde nebude popisována, nutno pouze podotknout, že domů jsme se vrátili ve stejně hojném počtu, jako jsme přijeli...

Moje cesta do Evropy.

- Petr Papica

Krajina za oknem mikrobusu se rázem proměnila. „Polsko je šilená rovina,“ pomyslel si Petr. Od té chvíle, co opustili beskydské kopce, už ho přestalo bavit sledování okolí. Venku vládlo brzké jaro, kdy zima mohla ještě na chvíli vystrčit své dráčky. Tady ve střední Evropě obvyklé aprílové počasí počátku dubna. Vyjeli odpoledne, a tak slunce již pomalu zapadalo a husté mraky protrhávaly poslední záblesky světla a kdoví, jak bude v noci. Studenti jedoucí s Petrem už pomalu sháněli své polštářky, aby mohli ulehnout. Obě Petrovy kolegyně již vězely zabaleny v dekách a něco si mezi sebou špitaly. Cesta je všechny kolébala pravidelným svištěním proudícího vzduchu. „Už abychom byli v Estonsku,“ povzdychl si Petr a jen periferně sledoval dění v přeplněném voze. „Proč jsem k tomu vůbec svolil? Přece nemusím být všude. Jet až na estonské pobřeží Baltu kvůli projektu, kde ani nebudu moc platný? Copak jsem netušil, že to bude tak zdoluhavá cesta? Odysseus by byl spokojen.“

Z nekonečného nočního bdění ho vytrhlo až zastavení. Venku svítá. „Konečně.“ V mikrobusu to začalo pomaloučku ševelit především dívčími hlasy. „Vstávej.“ „Kde jsme?“ „Pane řidič, jsme ještě v Polsku?“ „Zastavte, mně se chce čurat.“ Holky se předháněly v tom, kdo vyleze jako první. „Tady se umejte,“ radili řidiči frontě, která se vyskytla před jediným ženským záchodem na tomto parkovišti, „bude to ještě horší.“ Malý autobus si na chvíli vydechl, řidiči se vyměnili a už pokračovali dál. Na hranicích s Litvou pobyli jen několik minut. Pár měsíců před vstupem do Evropské unie se dříve úplatní celníci měnili v přátelivé mládence. Autobus ožíval, studentky zpívaly písně, které budou předvádět v Estonsku. Ve dne vypadal autobus veselěji a Petr se připojil i s kolegyněmi k všeobecnému vřeštění. „Tady to vypadá jak v Rusku,“ volá Standa, který má s tímto národem zkušenosti z rodné Libavé. „Podívej ty nápis,“ volá Míša, „ty nejsou azbukou.“

Litva je jen prodloužené Polsko. Ale teď na jaře už krásně zelené. Nekonečné, podmáčené louky a úchvatné vesničky jako z devatenáctého století. Pak však budovatelské okolí větších měst, které se snažil Stalin pořádně posovětštit. I cesta může být cíl. Mikrobus však Litvou projel a blížila se lotyšská hranice. Bylo kolem jedné hodiny, celnice před nimi byla v naprosté pusté krajině. Mezi poli. Zastavili. Celníci z lotyšské strany vstoupili do vozu. Vypadali úplně odlišně od těch polských či litevských. Na hrudi samopaly, procházeli mezi sedadly a dívali se, co poutníci vezou. Jeden z nich si vyžádal pasy a odešel s nimi do celnice. Šířili okolo sebe atmosféru strachu podobně jako lidé aparátu státní moci ůřadujícího v českých zemích před rokem 1989. Ale to Tito studenti skoro neznají... Za chvíli se celník vrátil zpět. Klepal doklady o hřbet své ruky a zakřičel: „Petr Papica!“ Petrovi se vybarvila scéna z filmu Hair: „Claude Bukowski!“ „Yes, sir!“ „...Doufám, že mě nepošle do Vietnamu.“

„Ano to jsem já!“ odpověděl česky. „Pojďtít sudá,“ vyzval ho celník a Petr ho nevěřičně následoval do šedivé budovy. Uprostřed byly desítky přepážek, kde platili řidiči kamiónů za transport. Ale tam celník nemířil. Petr ho následoval až do podivné místnosti. Tam seděl nějaký vysoce postavený celník, také se zbraní v ruce a chrllil na Petra rusky nějaké otázky. Petr se na výzvu posadil. Celník vedle zapisoval něco na psacím stroji. Teprve po chvíli Petr pochopil, že zapisuje to, na co se ho ten generál ptá. Naštěstí za Petrem přiběhly vyděšené kolegyně. Společně se snažili s celníky domluvit, jedinou řečí, kterou byli schopni akceptovat, byla ruština. Nakonec jim to došlo. Nechtějí Petrovi povolit vstup do země. Nelíbí se jim jeho pas. Odlepená fotografie a platnost jen několik měsíců. „Na co bych si pořizoval nový, když budeme za chvíli v Unii? A snad i oni, ne? Řidiči však měli jasno: „Chtějí úplatek.“ První řidič začal vyťahovat dolary schované v peněžence, ale celníci najednou začali křičet a všechny je vyvedli ven. Pobízeli je k odjezdu a Petrovi vykárali místo na jiné straně hranice. Pochopil, že tam musí zůstat. „Nechte mně tady radši nějaké jídlo,“ volá na své krajany Petr, „a podejte mi z autobusu můj batoh, já si tam nechám spacák a teplé oblečení.“ Studentky přinášely své svačiny. „S dvaceti řízky snad přežiju,“ smál se Petr. „Nechceš čepici nebo...“ „Mám všechno, jsem vybaven.“ „Co tady budeš dělat?“ ptá se Lenka. „No co, zkusím stopovat nebo se podívám na nějakou faru, tam mě třeba na těch pár dní ubytují a jak pojedete za šest dní zpět, tak mě naberete.“ Lenka nevěřičně kroutila hlavou. „Nechceš mobil?“ „Ne, stejně tím neumím volat a tady by mi ho třeba ukradli. Jedte, ať to stihnete.“ Nakonec dala Lenka Petrovi padesát euro a nastoupila se všemi zpět do mikrobusu. Tam všichni brečeli a mávali Petrovi odjíždějice do nenáviděného státu. Teprve když autobus odjel, uvědomil si Petr plně svou situaci. Není zoufalá, má 50 euro, spacák, teplé oblečení, láhve s vodou, jídlo tak na deset dní (pokud se nezkaží)... „Co udělat nejdříve?“ Racionalita u naprostu iracionálního člověka v tu chvíli zvítězila. „Obléct se, nevím, kde budu spát, takže...“

Řidič kamionu, který přišel na poměrně prostornou toaletu se tvářil dost překvapeně už při svém antré, když viděl Petra, jak si zrovna obléká další teplé punčocháče. A nespustil z něj oči ani když močil. Petr pokračoval nerušeně dál. Tak dvě trička s dlouhým rukávem, a co teď? Řidič jen kroutil hlavou, když vycházel ze záchodu. Petr tak dokončil vrstvení, dvě mikiny, ještě kalhoty, bundu, čepici, rukavice a může stopovat. Kdyby brali přednostně eskymáky, tak má šanci. Takto vybaven sledoval projíždějící auta. Zlověstné mraky nevěstily nic dobrého. Stejně jako okolní vozidla. Kolem zatím projížděla jen ta, s poznávacími značkami Litvy, Lotyšska, Běloruska a Ruska. Žádný normální stát. Po hodině marného čekání Petr znejistěl. Najednou. SVK. „Brat moj.“ Petr se vrhl ke slovenskému kamionu. „Ale ja jedem do Bialej Rusy. Ved' tamto je hranica, osem kilometrov. Maš vízum?“ „Cože?“ Petr se podíval na východ. On potřebuje na jih, přes Vilnius. Chtěl zkusit tu faru. „Vezmete mě aspoň do tamté vesnice, chci se tam zeptat na nocleh, pokud je to tedy po cestě.“ „Si somar?“ Nakonec Petr nastoupil a dozvěděl se, že správně tady řidiči nesmí brát stopaře, protože tu řadí běloruské gangy vykrádající kamiony a mají různé metody. Ale jemu, že věří. Petr vystoupil zdrcen. O to horší bylo zjištění, jak vypadala ta podivná vesnice. Nejenže neměla žádný kostel, navíc vypadala, jak z povídek od Čechova.. Na návsi obrovská kaluž, všude bláto. Domy měly na oknech nalepené noviny proti případným zvědavcům. Ze štekajících psů, kteří okolo pobíhali naprosto svobodně, měl strach. Dvě prasata pohybuující se okolo kaluže mu připomněla Tři veterány. Nikde žádný obchod. Z jednéch vrat vycházel mužik s holou hlavou, přes kterou se pnula dlouhá jizva. „Od toho bych si tak moh koupit kalašnikov, abych se nebál.“ Myšlenka na nocleh mu ani nepřišla na mysl. A jít do další vesnice? To by udělal jen blázen! Návrat na známou výchozí základnu byl správným řešením. Brzy se začne stmívat a být tady v noci!? To si zakázal i představovat. Vítr, který byl v těchto končinách už tak dost silný, začal zesilovat. Nebyla však zima, ani zdaleka nemrzlo, a těch pět kilometrů napříč poli ušel Petr za chvíli. Strach ho hnál kupředu.

Jeho příchod vzbudil na celnici pozornost dvou celníků, jeden na něho ukazoval a něco tomu druhému říkal. Ale Petr toho nedbal, vytáhl první svačinu a pozoroval lidi okolo. Šance, že by s postupující tmou mohl někoho stopnout, byla mizivá. Navíc, kdo by se bál víc. Ruský řidič nebo stopař? Po vydatném řízku z domácí jesenické kuchyně, si Petr roztáhl spacák, batoh si dal pod hlavu a pozoroval dění kolem. Tady by se mi nemuselo nic stát. „Ještě šest nocí a budu znovu mezi lidmi.“ Pomyslel si a s touto myšlenkou si pohrával. Provoz na celnici neustával ani s blížící půlnocí. Po chvíli zde Petr vysledoval určitý řád. Přijdou k jedné přepážce, dají papíry a čekají, tak půl hodiny. Vedle dají pasy a také čekají. Byli však i tací, kteří dali papíry i pasy, a hned jeli zpět. Záhada. Ve spacáku bylo příjemné teplo a všudypřítomná ruština a zvuk razítek Petra uspávaly. Dnes se mu musí zdát nějaký hezký sen. Celnice mu však připomínala budovu z Kafkova Procesu. Úředníci určovali, kdo projede a kdo ne. On má lhůtu šest dní. Josef K se v tom musel brodit rok. Zdálo se mu, že ho vytahují ze spacáku, aby ho také orazítkovali. V LOTYŠSKU NEŽÁDOUCÍ. Křehké zboží.

Josef K. k němu promluvil jadrně česky: „Do prdele já tady nebudu čekat celou noc!“ „Já taky ne!“ chtěl vykřiknout Petr, ale místo toho se probral z krátkého snění. Na hodinách bylo něco před pátou, co však bylo důležitější, pod hodinami se očividně rozčiloval někdo česky. „Že by mi Franz poslal exekutora?“ Rychle se probral a už ze sebe chrllil: „Prosím vás, nevzal byste mě do Čech? Jedete domů? Nejedete přes Bělorusko, že ne?“

Cesta domů za světlem už byl jiný příběh a byla neméně zajímavá než ta cesta tam. Ale dopadla zřejmě dobře. Petr stále učí na stejném gymnáziu. Jen mu před každou cestou do ciziny kolegyně kontrolují pas. Dokonce si koupil i telefon a pořídil si platební kartu. Co kdyby ho někdy někdo nezkontroloval.

Chceš se také podílet na tvorbě časopisu?
 Pokud si myslíš, že jsi dost dobrý/á, napiš nám na redakční mail:
 redakce.g@seznam.cz

#gemml

Pojeklový den 23.3.16 - Takový je náš život

Zabourne! pokusy v laboratoriu biologie.

V laboratoriu chemie:

Chvilka děpisu:

PD 2016

